

Kjære fru Vogt Hauge,

Jeg snakket igår med fru B.B. hun ba mig om å få en beretning om V.S. Hvordan hun vet at jeg har denne aner jeg ikke, det er rent uhyggelig hvordan allting kommer "på bygda". Når jeg derfor henvender mig til Dem i denne anledning er det under den forutsetning at det blir mellom Dem og mig. ~~xxxxxxx~~, som lege er jo De vant til taushetsplikten. Det er forbausende hvor få mennesker det er som virkelig kan holde tett med noe. Hvis jeg var ferdig var det en annen sak, dessuten gjelder det også den annen part, avsenderen.

Jeg er helt fortvilet over denne saken, og jeg vet ikke lenger hva jeg skal finne på. Det første jeg gjorde var å snakke med broren, som da ble meget opprørt, og endelig fikk drevet igjennom at hun kom på Rikshospitalet. Vi trodde så at hun skulde få bli der inntil hun ble overført til Psykiatriske, og at han i mellom tiden skulde opnå benådning. Plutselig var hun ført tilbake igjen til det gamle helvete. Jeg skrev til familien og spurte om jeg kunde være behjelpelig med noe for å få hende ut igjen men fikk ikke en gang svar. Jeg tok da saken i min egen hånd og dro til prof. Heinz, med hele materialet. Han var rystet og snakket med Scharffenberg om det, fra ham kom det så beskjed om at hun skulde få komme til Psykiatriske i midten av novbr. Om det var disse to som foranlediget det, eller om det i allefall vilde blitt ordnet, vet jeg ikke. I ethvertfall fallt det en sten fra mitt hjerte. Hun fikk ikke ta imot besøk deroppe (annet enn av familien) men vi korresponderte. Legene forsikret at hun nå skulde få bli der, til hun var frisk, og det vilde ta minst ett år. (På Rikshospitalet fikk hun erklæring for å være blitt delvis sinnssyk, hun har perioder da allt er helt uklart for hende og da hun ikke vet hva som skjer, men er ellers helt klar og såvidt jeg har kunnet forstå, absolutt normal) Like over nyttår fikk jeg en liten avrevet lapp hvor hun i panisk angst anropte om hjelp da det så ut som om hun skulde flyttes tilbake. Dagen etter ringte jeg opp og spurte om det var anledning til å sende hende noen kaker - da var hun allerede vekk og ført tilbake.

Jeg kan ikke beskrive for en påkjønning det er, da jeg, etter at fam. synes å ha sviktet hende, faktisk er den eneste hun setter sitt håp til. Jeg dro straks til f.styret og spurte om man der ikke kunde foranledige en retslig undersøkelse av saken, men det kunde de ikke gjøre uten at der forelå en undertegnet anmeldelse. Og man mente at det måtte være familien som tok sig av. Jeg skrev øyeblikkelig til hendes søster, hun er kommunist ~~og~~ ~~var~~ tidligere meget ivrig for å hjelpe søsteren, men er nå snudd helt om. Broren er reist fra landet. Snakket så med en annen søste

Jeg smilte og var deilig
 beretning
 om det alle er
 borte
 borte

men hun var helt hjelpeløs, foreldrene er helt knekket, såvidt jeg forstår. På f.styret er de så innpodet med motgift fra F. og F. og R. - at man støter mot en uoverstigelig mur. Det har lyktes dem å fremstille den syke som "umulig", som simulant, umedgjørlig og trollete. "Når hun er på sykehuset er hun snild og medgjørlig, men såsnart hun kommer tilbake til oss, er hun umulig" sies der som et bevis på at hun simulerer. Mens det jo er en helt naturlig reaksjon.

Så tenkte jeg at det eneste kanskje var å få saken offentliggjort i am. avis, men det har også sine vanskeligheter, - V. var likegla med de konsekvenser det kunde få for hende, det var så alikevel et helvete, men hun er i en slik tilstand at man naturligvis ikke kan legge for meget vekt på det. Så ble det til at en pålitelig frontkjemper fikk sakene, og dro opp til dr. Leikvam og lot ham lese det. Han virket helt nedbrutt, det var håpløst å gjøre noe ved det, han kjendte tilfellet fra før. (Ja, det er sannelig Nemesis for d'herrer gode nordmenn.)

Der er vi altså nå, da B. nevnte Dem igår. Det er en mulighet for at noe kanskje kunde gjøres gjennom kvinneorganisasjonene, fru Stray eller lignende? Det tror jeg er den eneste mulighet, bortsett fra det med offentliggjørelsen, som kunde tvinge myndighetene til å ta opp saken. Særlig hvis det kom fra utlandet. Men også det har siye store vanskeligheter.

Vedkommende i f.styret som forøvrig er ganske sympatisk innstillet, advarte mig mot å gjøre noe som trakk mitt navn frem i denne forbindelsen, sålenge jeg ikke var ferdig. (Det gjorde han i de beste mening.)

Jeg tror ikke det kan være tvil om at A.U. langsomt tar livet av hende for å bli kvitt et farlig vitne, og når hun begge ganger er blitt hentet tilbake finner ikke jeg annen forklaring på det enn at hun har vært hos ~~xxxxxx~~ leger, som hun kjenner personlig, på de to stedene og forklart dem at det bare er utidighet fra V. side, og simulering, at de ikke behøver å ta hende alvorlig.

Jeg kan sende Dem det De ba om, men ikke i posten på vanlig måte, da det er så meget som kan komme bort i denne tiden. Er De aldrig i Oslo? Hvis ikke så gi mig beskjed om hvordan de kan sendes på betryggende måte. Og la ikke under noen omstendigheter noen vite hvor det kommer fra. B.B. vil kanskje føle sig litt støtt, men jeg vil helst undgå en tredjemann, det betyr ikke at jeg har den ringeste mistillit til B., tvertimot hun er av de få/kan tie stille.

som

Min adresse skal De få på annen måte.